

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1105/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Katarzyna Pawelec, protokolant sądowy – stażysta Renata Szczegot

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz, Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 4 kwietnia 2018 roku

sprawy M. Z. (1), syna J. i M., ur. (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 30 czerwca 2017 r. sygn. akt IV K 1300/16

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt: VI Ka 1105/17

UZASADNIENIE

M. Z. (1) został oskarżony o to, że w dniu 27 lipca 2016 roku w W. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowych określone w art. 45 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości o zawartości 1,73 promila alkoholu etylowego we krwi kierował w ruchu lądowym na drodze publicznej pojazdem mechanicznym – samochodem osobowym marki P. o numerze rejestracyjnym (...) tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 30 czerwca 2017 roku w sprawie sygn. akt IV K 1300/16 uniewinnił M. Z. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator, który zaskarżył go w całości na niekorzyść oskarżonego i orzeczeniu temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania tj. art. 4 oraz art. 7 k.p.k. która miała wpływ na treść orzeczenia, polegający na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji przy dokonywaniu oceny prawno-karnej zachowania oskarżonego M. Z. (1) w zakresie zarzucanego mu czynu okoliczności przemawiających na jego niekorzyść,

II. obrazę przepisów postępowania tj. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na niezastosowaniu przez Sąd orzekający dyrektyw dotyczących obowiązku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz nakazujących aby podstawa wyroku została oparta o całokształt okoliczności ujawnionych, a w konsekwencji wydanie wyroku uniewinniającego

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść orzeczenia, poprzez uznanie, iż zgromadzone w toku postępowania dowodu oraz ustalone na ich podstawie okoliczności nie dają podstaw do przypisania oskarżonemu M. Z. (1) zarzucanego mu czynu i w konsekwencji uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi Południe IV Wydział Karny.

W odpowiedzi na apelację obrońca oskarżonego M. Z. (1) wniósł o utrzymanie wyroku Sądu I instancji w mocy wskazując, że zarzuty apelacji są bezpodstawne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna, co skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zgodzić należy się ze skarżącym, że wydając zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisów prawa procesowego wskazanych w apelacji. Istotnie bowiem zarówno dokonana przez Sąd I instancji, ocena materiału dowodowego nie spełnia wymogów określonych w dyspozycji art. 7 k.p.k. albowiem nie tylko nie uwzględnia wszystkich okoliczności sprawy, ale również nie uwzględnia w pełni zasad logiki i doświadczenia życiowego. Podkreślenia wymaga, że wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonego Sąd Rejonowy powziął mimo tego, że „na co słusznie wskazuje prokurator, sam oskarżony w istocie nie wskazywał, by jego samochodem mogła kierować inna osoba, a jedynie na pytanie obrońcy stwierdził, że „(...) ja niczego nie pamiętam, więc nie mogę ani potwierdzić, ani wykluczyć” (k.124). W tym kontekście, analiza treści przeprowadzonych w sprawie dowodów, zdaniem Sądu Okręgowego prowadzi do wniosku, oprócz oskarżonego, w jego samochodzie nie jechały żadne inne osoby, które mogłyby oddalić się z miejsca zdarzenia, przed tym jak dotarli na świadkowie. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela rozważania zawarte w uzasadnieniu apelacji, zgadzając się ze wskazaniem, że pomiędzy wypadkiem a przybyciem na jego miejsce świadków upłynął zbyt krótki okres, by potencjalny inny kierowca pojazdu oddalił się bez śladu z miejsca zdarzenia, a oskarżony znajdujący się w stanie znacznej nietrzeźwości opuścił ten pojazd przez przednie drzwi po stronie kierowcy. Oczywiście Sąd Rejonowy ma pełne prawo do dokonywania własnych ocen, jednakże pamiętać należy, że mogą one być dokonane dopiero po wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy i przeprowadzeniu wszystkich dowodów mogących się do tego przyczynić. Dopiero gdy inicjatywa dowodowa zostanie wyczerpana, a mimo tego nie da się ustalić okoliczności zdarzenia, będzie podstaw do zastosowania zasady wynikającej z art. 5 § 2 k.p.k., która stanowiła podstawę zaskarżonego wyroku. Jeżeli więc, Sąd miał wątpliwości w zakresie dotyczącym osoby faktycznie kierującej pojazdem w czasie zdarzenia winien był podjąć starania zmierzające do uzyskania dowodów mogących wątpliwości te wyjaśnić. W związku z tym oczywistym jest, że najistotniejszym dowodem jaki winien być przeprowadzony w takiej sytuacji byłoby przesłuchanie w charakterze świadka kierującego pojazdem C. - J. I., który jako pierwszy dotarł na miejsce wypadku i najprawdopodobniej widział osobę kierującą pojazdem oskarżonego. W sposób oczywisty więc przesłuchanie go na rozprawie, czy też ewentualnie w drodze pomocy prawnej przez inny organ na terenie RP czy poza jej granicami pozwalało by na analizę całokształtu materiału dowodowego. Działania, które podjął Sąd, a zmierzające do odnalezienia świadka, a polegające wyłącznie na wysłaniu wezwań w tym za pośrednictwem Policji, nie mogą w tej sytuacji zostać uznane za wystarczające. Sąd miał przecież możliwość sprawdzenia w urzędowych bazach danych tego świadka, czy też zlecić tego typu czynności prokuratorowi w trybie art. 396a k.p.k. W przedmiotowej sprawie zabrakło więc Sądowi konsekwencji w poszukiwaniu kluczowego dla sprawy świadka.

Niewątpliwie również, w związku z powziętymi wątpliwościami, Sąd miał możliwość podjęcia próby ich wyjaśnienia przy pomocy dostępnych dowodów. Mianowicie, jak trafnie zauważył prokurator, w notatce urzędowej funkcjonariusza Policji wskazał na fakt zablokowanych drzwi po stronie pasażera w samochodzie marki P.. Sąd oczywiście zdaje sobie sprawę, że notatka urzędowa funkcjonariusza nie może być dowodem w sprawie, natomiast

zauważa, że na tę okoliczność nie został przesłuchany świadek P. S., funkcjonariusz Policji, który sporządził przedmiotową notatkę po zdarzeniu, jak również żaden ze świadków przesłuchiwanym w toku postępowania. Przesłuchanie świadków pozwoliłoby na ustalenie w jaki sposób pojazd był umiejscowiony po zdarzeniu, a co za tym idzie, czy była możliwość opuszczenia pojazdu drzwiami od strony pasażera. Pojawiające się wątpliwości mogłoby rozwiązać również dokładne przesłuchanie świadków na okoliczność upływu czasu od chwili wypadku do momentu pojawienia się ich na miejscu zdarzenia. Ilość czasu bowiem, mogłaby pozwolić na ustalenie czy wszystkie osoby znajdujące się pojeździe miały go wystarczająco dużo by opuścić pojazd, ewentualnie oddalić się z miejsca zdarzenia, czy też mała jego ilość nie pozwalała by na opuszczenie pojazdu przez więcej niż jedną osobę.

W związku z powyższym przypomnieć należy, że zasada swobodnej oceny dowodów, która leży u podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności takiej ocen i takiego wyboru materiału dowodowego, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie apelacyjnym, a ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy mogą być uznane za prawidłowe, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy wszystkich istotnych i możliwych do przeprowadzenia, dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Wydanie zaskarżonego wyroku, taką oceną nie zostało poprzedzone, a zatem wyrok ten nie mógł się ostać, a sprawa niniejsza musi zostać rozpoznana ponownie.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien dolożyć wszelkich starań, aby przesłuchać, jak się wydaje z punktu widzenia procesowego najistotniejszego świadka zdarzenia J. I., którego zeznania mogą być kluczowe dla przedmiotowej sprawy, przy czym dla ustalenia miejsca jego pobytu rozważyć należy skorzystanie z możliwości przewidzianych w art. 344a k.p.k. lub art. 396a k.p.k. Przy ponownym przesłuchaniu pozostałych świadków należy natomiast podjąć próbę wyjaśnienia tych okoliczności, o których była mowa w niniejszym uzasadnieniu. Dopiero tak zebrany i uzupełniony materiał dowodowy, będzie musiał zostać poddany szczegółowej analizie zgodnej ze wskazaniami art. 7 k.p.k., a tylko w sytuacji gdy inicjatywa dowodowa zostanie wyczerpana, a mimo to nie uda się wyjaśnić wszystkich istotnych okoliczności zdarzenia, możliwe będzie skorzystanie z dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.